

РУСЛАН

Виходить у Львові по днях крім неділь руських свят о 5½ год. по полудні.
Редакція, адміністрація експедиції «Руслан» при ул. Оссолинських ч. II. партер (Фронт від ул. Тихої). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в насажі Гавмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження. — Реклямації неопечатані є вільні від порта. — Оголошення звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надіславім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки.

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не вове́мш милости і віри не вове́мш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русляновх псалмів М. Пашкевича

Передплата
на «РУСЛАНА» виносити:
з Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1.70 кор.

За границею:

на цілий рік: зі щоденною висилкою 7 доларів, або 12 рублів; з висилкою двічі в тижні 5½ долара, або 10 рублів; з висилкою що суботи 4½ долара, або 9 рублів.
Поодинокє число по 10 сот.

Телефон Редакції ч. 1484 — Конто почт. щадниці ч. 98.704.

Адресова розправа в угорськїм соймї.

(Конець).

Іменем послів немадярських народностей Угорщини предложив начерк адреси др. Мігалї, голова сторонництва немадярських народностей, в котрій перед усім зазначає, що сила монархії, сьвітлість престолу і щастє народів можливі лише при повнім порозуміню і згодї між конституційними чинниками держави, а се знов лише тоді можливе, наколи сї чинники вдоволяють дїйсним потребам народів.

Дальше вказує на се, що теперїшне представництво не відповідає волї більшости населеня і не має тому права переводити пересерїї прилюдного житя в Угорщинї. На основї десятилітнього політичного переселеня сторонництво немадярських народностей вевнило ся, що теперїшня конституція не відповідає вже потребам держави і прилюдним справам і що наспїла пора її розширити.

А се може стати ся заведенєм загального, рівного і тайного голосованя по громадах. Всяке змаганє до викривленя сеї адреси адержало би лише уладженє краю, спинаючи вияву справдешньої волї народу і згоду обидвох конституційних чинників держави. Сойм буде лише тоді мати основу до житя, наколи буде представляти волю і бажаня всіх народів держави, бо вдоволенє потребам всіх наро-

дів викличе в серцях населеня любов вітчизни і саможертву для державного розвитку і сьвітлости престолу. Адреса домагає ся отже після полагоди державних конечностей, до котрих зачисляє також то, говї договори, переведеня загального, рівного і тайного права виборчого після громад а також безпеки свободи і чистоти виборів.

Уладженє політичних відносин в Угорщинї не може бути основанє на несправдливости або верховладї одного народу над иншими, але повинно бути оперте на вдоволеню всіх народів. Тимто адреса висловлює жаль, що престольна річ не обняла також побіч инших задач в тичених соймови також розвязки національного питання на основї рівноправности. Відтак з історії вказує адреса, що угорськї правительствє не зважали на видані короною в 1861 і 1866 розпорядки для справдливого управлїеня національного питання, але ріжними розпорядками намагали ся позбавити немадярських народностей їх народних прикмет і змадярщити їх. Тимто немадярськї народности на всіх царинах прилюдного житя лишено спромози дбалости про культурні, язикові і народні справи.

Та хибна політика викликає велике невдоволенє в кругах немадярських народностей і расову боротьбу, котра підкопує підвалини держави.

А що Угорщини не можна виставити на таку небезпеку, отже треба конче змінити сю систему минувшини і найти спосіб до уладженя держави на основї пороз-

зуміня з немадярськими народами а не обостронним роздратовуванєм вести бездушну політику. До сего порозуміня можна дійти не одним язиком для всеї держави але розбудженєм спільного почутя вітчизни, яке витворило ся протягом столїтий наслідком спільности справ і потреб. Природне скріпленє Угорщини може бути осягненє лише такою політикою, котра би зуміла потреби державної і конституційної єдноти погодити з потребам народного єствованя ріжних народів в державї. В тим переконаню домагає ся сторонництво народностей від правительства приверненя національної гармонії законами, котрі би вдоволяли справдливим національним домаганям немадярів а до того часу, щоби правительствє наставало на справдливе виконуванє єствуючих законів і відкликало вої розпорядки, котрі кривдять инші народности.

Після тих виводів про національне питанє звертає ся адреса сторонництва національностей до загальних домагань і вимагає приверненя законного стану, заведеня прогресивного податку, знесеня споживних податків, установленя справдливого minimum єствованя, основного управлїеня громадських, церковних і ин. податків. Дальше домагає ся зміни управи, розширеня свободи зборів і свободи слова, справдливого закона що до печати, правильної політики колонїзаційної і парцеляційної і законних заряджень для усуненя дорожнї, сеї найважнїшої причини виселеня людей. Самоуправа всіх законно призна-

О. П. А. Шеган (P. A. Sheehan).

Мій новий сотрудиник.

Оповіданє із записок ірландського пароха.

Переклав Володимир Держирука.

(Дальше).

Перед входом стояли рядами повози а служба в ліберї ледви могла вдержати бистрі конї. Панове були зібрані в кімнатах на горі; подїлені на гуртки, оглядали ряди нових, лискучих, виполїрованих машин, що чекали на порушенє людських рук, щоб доказати чуда. Великий стїл стояв по серединї салї а на нїм повно полотен і фланелї, покраєних у всілякі кусні; стояла ще концертна естрада, прибрана тими самими цвїтми, що перше а на нїй ті самі дївчатка в сьтинових суконках; стояло то саме павїно а біля него панна Кампїон ждала, погнї не зачнеть ся торжество.

Ішов я довго салею, кланяючи ся то в право то в лїво. О. Летбі говорив весело в якимсь знатними особами, показуючи їм подробици своїх заряджень. Був в добрім гуморї, зовсім свободний серед гуртків, що його окружали. Дивна річ, як ми рїжнимо ся! Я почувую себе чужим в тїм товариствї, волїв би стократ говорити з якою кумою на порозї хати про курята, цїну мяса, слабости, чим з найвисшими личностями сеї околицї. Та щож робити! Кождай має свої уподобаня; я навіть гордий, що мій сотрудиник...

— Впошу, щоб отця пароха вибрати на председателя пивнїшних зборів — обїзав ся я-

кийсь голос.

— Я за тим! — закликав якийсь кріпкий молодець і заки я оглянув ся, вже завели мене на естраду і посадили у вигіднім фотелю.

Сейчас роздали ся звуки музики; був час оглянути ся довкруги. Вид був чарівний. В першїм рядї крісел позасїдали вистроєні дами і так дивили ся на мене, неначе я був яким старинним предметом з музею. Оглядали мене від нїг до голови камінним зором Англьо-Сасів, зором студеним і сьмілим і під його впливом здавало ся менї, що я каменю. Не знав я, що робити із собою.

Хотїв я заложити ногу на ногу; а що фотель був за низький, перехилив ся я неестетично. Рїшив ся я опїсля положити руки на колїнах пригадав собі однак, що тепер така позиція невідповідна. Прибрав отже поставу чоловіка байдужного і почав бавити ся ланцужком від годинника. Та одна дївчинка поглянула на мене таким зором, неначе говорила: „А то шелевило!“ Спокійно отже перехилив ся я на фотелю, та в тїй самїй хвилї хтось шепнув менї до уха: „Се уїде для дому, та тут не уходить!“ Сейчас отже привняв я як найбільше випрямовану поставу, мої очї ушали саме тоді на парасоль новїсїнький, що стояв коло мойого фотелю. Беру його і опираю ся на нїм вигідно. Однак знов ся дївчинка поглянула на мене, опїсля на маму і я присягну, що сказала: „Сей старий їгомость гадає, що буде падати дощ, тому хоче парасоль отворити. Скажіть йому, мамочко, що тут дощу нема чоґо боятися“. Поставив я парасоль біля фотелю. В сїй хвилї підїшла до мене панна Кампїон, — нехай її Бог благословить за поміч — схилила ся до мене і сказала:

— Урра, отче парох! Тепер черга на отця добродїя! Надїю ся, що сї збори аж висолопять язики із зачудованя.

Гадаю, що я їх дїйсно зачудував. По кількох вступних словах зачав я зимно, спокійно та весело говорити. І ось камінні погляди замінили ся на легкі усьміхи а усьміхи перейшли небавом в сердечний регїт. Відозвали ся голосні оплески а навіть здержувані оклики. Мав я їх всіх у своїх руках. А ся мала дївчинка в перших рядах здержувала ся дуже довго. Впялила в мене свій зір, неначе я був якою марою; а при тїм виглядала на дуже перелякану. Опїсля глянула на маму, неваче питаючи о раду а вкінци, коли братчик її ував з крісла зі сьміху і вдарив її палочкою, розсьміяла ся таки на добре. Бачив я свою побїду і в душі сказав собі: „Се мій триумф!“

По скінченю зїбрало ся цїле товариство довкруги мене, гратулювало, виказувало своє одушевленє і т. д.

— Як ти зовеш ся? — спитав я малої дївчинки, що сидїла в першїм рядї.

— Нонна!

— На Зевеса! Сеж імя матери сьвятого Григория!

— Ні — перервала — се імя моєї бабки.

Дївчата засїли до машин. В углї салї стояли двї особи, що живо щось гестикуювали. Вияляли прозаїчно і зимно серед сего цїлого оживленя. Коли підїшов я до них, пізнав в мужчинї чоловіка, що в часї моєї мови поглядав на мене, прижмуривши одно око. Се був ультра-несимїст, вирахований скептик, що не вірив в жадне моє рожеве пророптво, завідатель фабрики в Лїубурї. Товаришка його була заві-

них церков, рівність всіх ісповідань, свобідний культурний розвиток усіх народностей, спільний банк, сильна армія, в котрій бережено би віру, народність і мову кожної народності, отсе ще наостанку висловлені домагання сторонництва народностей.

Із сего бачимо, що немалярські народности Угорщини не домагають ся нічого иншого, як рівноправности всіх горожан без ріжниць раси, верстви, віроісповіданя і народности.

Адреса сего сторонництва народностей вказує на такі основні способи полагати національного битаня, що й австрійські керманічі політичні повинні би взяти собі се до серця і тут то само перевести.

До
Високоповажаного Пана
Проф. Ол. Барвіньського

Радника Двора
у Львові.

(Конець).

3. Коли мене львівський факультет відбив в р. 1895/6. від габілітації два рази (раз з формальних, другий раз з мериторних причин) і відбив моє прошене о надане мені суплентури австр. права цив. (котру пізнійше або рівночасно дав доценту Полякови д-рови Долінському) звернув ся я до Загреба, бо не хотів на жаднім австр. університеті факультетам і міністерству робити немилих колізій з львівським факультетом. Загребський проф. С п е в е ц був тоді в приятних зносинах з проф. Тілл-ом і мабуть тою дорогою довідано ся на університеті у Львові про мій плян. І що роблять! Ще нім моя габілітація в Загребі була порішена, звернули ся посередники з філософічного (!) факультету у Львові через гофрата Ягіча у Відні і безпосередно до предсідника южнославянської академії наук і проф. історії на університеті в Загребі Тадея С м і ч і к л я с а (Smičiklas). Звернули ся, не щоби мене попірати, а просили, щоби проф. Смічкіяс старав ся переперти у професорів правничого факультету в Загребі, щоби

дателькою і її прислали на те, щоби вона обяснила роботу початкуючим. Мені обов вони не подобали ся. Остуджували атмосферу своїм зором і поведенем; мали видимо тільки інтерес на увазі. О. Летбі крутив ся веселий і одушевлений, певний успіхів. Не так певними були завідатель з товаришкою — і се власне становило брак в сій цілій гарній цілости.

Ішов я в задумі домів, не хотів бути присутним на чаю з тісточками, без чого подібні торжества не можуть обійти ся. Нараз почув я за собою легкі кроки і Бітра станула біля мене.

— Ах, — сказала — отець добродій є так молоді і жваві, що годі здогонити.

Ласкавий сей сарказм давав мені пізнати, що вона має мені дещо сказати.

— Чи я тебе маю тепер кликати „Бітра“, чи „Беата“? — спитав я, дивлячись на її спаленіле личко.

— Беата, Беата, Беатіссіма! — закликала в одушевленю. — Бог є такий добрий!

— Я все є противний ентузіастичним окликакам мойого сотрудника — сказав я — бо сьвітло лагідне, спокійне, найбільше відповідає мойому повільному умови.

— Повільному? — перервала. — А чи знають отець добродій, що такої промови легкої, дотепної, веселої, як перед хвилею, не чула я ще ніколи. Паві С. говорила мені, що вона не вірила, щоби отець добродій...

— Беато — сказав я поважно — гадаю, що і без того мої муки в чистилищи будуть доволі довгі. Справді буду щасливий, коли на страшнім суді удасть ся мені виховзнути ся якотак. Пощо додавш гордості старцеви і так зарозумілому? Скажи радше, що маєш нині на серцю?

(Дальше буде).

мене за жадну ціну до габілітації не допустили. Але посередники посоромили ся. Проф. Спевец (референт моєї габілітації) не їно, як кажете, зробив докір проф. Тілл-ови, але і стратив через се єго приязнь і зірвав з ним личні зносини. Про все те дізнав ся я перед кількома роками від наведених мужів науки з їх власних уст.

4. Звісно, що я в осібній брошурі (по руски і по німецки оголошеній) доказав, що львівський референт деякі місця з моєї габілітаційної розвідки ложно цитував та на основі таких дататів виводив невірні і для мене некорисні заключения. До сего додам хіба се, що сей унів. референт ані не виступив против мене в судовій карній дорозі, ані против него не поведено дисциплінарного слідства.

Маю ще і другі факти, доказуючі „прихильність“ львівських професорів супроти руских кандидатів. Фактів тих не хотів я, а деяких і тепер не хочу, подавати до публічної відомости, щоби не зражувати других наших кандидатів. Крім того задумую увесь матеріал в звязи вискати свого часу в осібній брошурі. Коли однак ширять ся і тепер ще, і то очевидно навіть з міродатних кругів, дуже невірні і нешовні вісті про ту „прихильність“, і коли Ви, Вп. Добродію, в справі університетській дуже добре поінформовані, рішились забрати прилюдно голос против того фалшованя загальної ошії, то уважаю потрібним, і сесі факти (іменно 1, 2, 3) подати до Вашої ласкавої відомости.

Уповажаю Вас, зробіть з сего ужиток публічно після Вашої волі, а в тім случаю числю на се, що і другі наші дневники в доповненню дотеперішних Ваших заміток повторять сесі докази „прихильности“ професорів львівського університету супротив Русинів.

Уважаю невимісним Вам, Вп. Добродію, з осібна від себе дякувати за порушену справу, бо Ви тим не думали боронити нікого лично, лише саму справу. А також і я подаю Вам отсі факти до відомости не тому, що они мене доторкають ся, а тому що характеризують загальну справу.

Прийміть висказ глибокого поважання з яким остаю.

Др. Михайло Зобків.

Сараєво, 8. (21.) VII. 1910.

Політичний огляд.

Австро-Угорщина.

В Ішлю уділив цісар 23. с. м. двох авдієнцій: угорському президенту міністрів гр. Куєнови і спільному міністрови фінансів бар. Буріянови. Гр. Куєн прибув до Ішлю в ролі побідника. Бо не лише відніс побіду при виборах, але й тепер в соїм відносіть він побіди на кожнім кроці. Передоїм здобув він сильну більшість, а опозиція є вельми пригноблена нанесеним їй пораженем. Чого не змогло виповнити попереднє правительство, а іменно полагоджене торговельних договорів, позичкових предлог, урядковане державного господарства, приготовлене нового війскового закона, все те удалось перевести гр. Куєнови. Тому міг він сьміло заявити цісареві, що він находить ся на найлучшій дорозі в управильненю державних справ в кожнім напрямі і привернути гармонію між угорскою політикою з одной сторони а Короною і цілою державою з другої сторони. Чого не змогло зробити пятох президентів міністрів перед ним, то обіцює зробити гр. Куєн: привернути правильні відносини в Угорщині. Але на одно питанє не має гр. Куєн відповіди, на питанє про виборчу реформу. Без неї не може бути в Угорщині тревалого ладу. А не може гр. Куєн дати відповіди на се питанє доси, доки на чолі єго сторонників стоїть гр. Тіса, який боїть ся заведеня виборчої реформи. Сам гр. Куєн є прихильником виборчої реформи, але чи схоче він викликувати через неї пересилєнє в своїм правительственнім сторонництві, або чи схоче міняти спокій за тернисту політику для висших цілій? Тепер прийшов час на опозицію, яка взяла собі виборчу реформу як девізу, упоминати ся о неї безнастанно і рішучо. Досі одначе она сего не вчиняла і заховує ся рівнодушно, бо здасть ся, мимо великих плянів

Юста панує замішанє серед опозиції. Гр. Куєн уредложив на авдієнції також просьбу хорватского бана Томашича о відпустку, чому одначе цісар відмовив.

Бар. Буріян зложив знов цісареві звіт про події в боснійскім соїмі. А іменно наслідком зближеня групи Мандіча до Сербів прийшло до зложєня більшости, якої правительство зовсім не надіяло ся. Се очевидно загнало радикальних магометан, яких попірало правительство при виборах, в табор опозиції, а тим самим бесвіське аграрне питанє, освободженє кметів, стало полем боротьби між магометанами з одной сторони, а злученими християнами Сербами і Хорватами з другої сторони. А що нема якогось посередного сторонництва, тож противенства в головнім економічнім питаню тих країв можуть довести до тяжких непорозумівь. Колиб справді соїмова більшість ухвалила обовязкове сплаченє кметів, то се булаб чисто академічна ухвала, бо годі надіяти ся санкції такого закона. Але мимо сего моглоб оно довести до сего, що почалаб ся масова еміграція посеред 600.000 музулманами Босни і Герцоговини, бо й так вже в тім напрямі веде ся між ними агітація, а се малоб для тих країв тяжкі економічні наслідки. Культурний розвиток Босни може відбувати ся через спокійне, поступенне і мирне розвязанє аграрного питаня. Тепер сей розвиток находить ся в великій небезпеці, а головно винен сему бар. Буріян своєю політикою, відтунувши льояльні і умірковані живла поміж Сербами і магометанами.

Заграниця.

В справі австро-угорско-сербского торговельного договору оповіщено слідуюче соштіпіqué: „Між австро-угорскими і сербскими відпоручниками в справі торговельного договору прийшло до цілковитого порозуміння і остають ще до полагодженя редакційні і стилізаційні праці. Новий торговельний договір опертий на тих самих основах, що в 1908 р., повертає ся одначе в тіснійших границях. Обосторонні концесії і відмови уложєні рівномірно“. Підписанє договору наступить мабуть в половині сего тяжня.

Просимо відховити передплату.

Новинки

— Календар. В середу: руско-кат.: Акили; римо-кат.: Наталії. — В четвер: руско-кат.: Володимира Великого; римо-кат.: Інокентія.

— Русини Замарстинова під Львовом пішли за приміром Клепарівців і взяли ся до поставленя власної церкви. Останної неділі відбула ся довірочна нарада замарстинівських Русинів, на якій вибрано церковно-шкільний комітет, який має заняти ся купном площі під будову церкви а також заснованем приватної рускої народної школи, если би громадска рада не ухвалила поділити дотеперішню народну школу польску на польску і руску. Руских дітей в Замарстинові ходить до школи поверх 270, тому жаданє поділу школи є зовсім оправданє. Крім того збори ухвалили резолюцію з жаданєм окремого руского університету у Львові. Провід у змаганях до відродженя замарстинівської Руси ведуть пп. Гозіяш, Гураль, Насович, Пашинський і ин.

— 3 Турчанщини доносять, що в останних трох літах скріпив ся народний рух в тім темнім і закупащенім повіті. В Турці заложено філію „Просьвіти“, кредит. тов-о „Поміч“ і філію Р. Тов-а педаг. Нові читальні „Просьвіти“ заложено в Турці, Жукотині, Беньовій, Лопушанці лановій, Сянках і Мохнатім, „Сокил“ в Борні, а „Січи“ в Вовчім і Лімній та уладжено кілька віч. На чолі просьвітнього і організаційного руху стоїть о. Алексій Хтей, а попри него багато заслужили ся оо. Ільницький в Ясінці, Мороз в Борні, Яремкевич в Вовчім і Присташ в Михейці. В Турці закуплено за 32 тисячі корон реальність з домом для „Просьвіти“, де має з днем 1. вересня бути отворена бурса „Просьвіти“ для учеників утравістичної гімназії, яка з новим шк. роком входить в житє. На сплату реальности зложено кілька сот корон, а селяни декларували 3.000 К.

— Охорона перед холерою. З причини вибуху холери в Дубні на рос. Волинні намісництво зарядило санітарні оглядини і дезінфекцію річій

в Березові і Лавьцуті оголосила кр. рада шк. з речинцем вношена подань до 10. серпня с. р.

— Селянська бурса Ф.ліі Р. Тов-а педаґ. в Чорткові повідомляє всіх інтересованих, що в сім шк. р. 1910/11. прийме 30 учеників народних шкіл за місячною оплатою 16 до 20 К або в натураліях з доплатою 7 К. Отець або опікун мусить підписати заяву, що буде точно платити, зложити 4 К за інвентар, 1 К до Тов-а пед. Кождий ученик мусить мати сінник, ковдру, подушку і копик до накривання ліжка, гребінь, ручник, щітки. Пране біля в дома. Зголошення належить вносити на руки п. Ев. Юрчинського, судії в Чорткові. Просимо наших свідомих людей заохотити батьків, котрі мають спосібних синів, щоби користали з добра науки, бо Чортків має вже учительську семінарію і гімназію. При тій нагоді подаємо короткий звіт бурси з минулого року. В тій бурсі було 23 учеників шкіл народних і 10 семінаристів, один семінарист мав харч. Ученики шкіл народних мали всі поступ добрий і 7 здало вступний іспит до гімназії перед вакап, інші переходять до вищих клас. З 10 семінаристів має 7 добру клясу, 3 поправку. Крім бурси селянської утримувала філія ще бурсу для семінаристів, в котрій містило ся 30 п'ятимців. Конкурс і звіт тої бурси оголосить сь пізнійше.

— Перенесеня. Дирекция почт перенесла почт. управителя Льва Гоцковського з Галича до Львова.

— 3 почти. Дня 1. серпня заводять ся в Остріві місцевости, яка на лежачить до округа дорученя д. к. уряду поштового в Перемишлі, поштової складниці зі звичайним кругом діланя. Складниці буде получена з д. к. урядом поштовим в Перемишлі за помічю почти куруючої межі Перемишлем а Диновом.

З днем 1. серпня заводять ся при д. к. уряді поштовім в Синькові к. Королівки тижневою шестиразову службу листоноса сільського для місцевости Кородрібка.

О. Ст. Білинський.

У нас нинька сьвіто.

(На підставі оповідань Гуцулів із Білих Ослав.)

— А чого се ти так вистроїв ся, синку? — У нас нинька „свьито“. — Яке сьвято? Таж вгомость в неділю не заказували ніякого сьвята.

— Е, що вгомость не заказували, коли мамка казала, що нинька „свьито“ і всі відпочивають!... твердо і вперто стояв при своїм черноокій Гуцул-хлопчина.

Ради Бога! сесе вже другий день в тижни по Зелених сьвятах. Якеж би то сьвято? Беру календар, шукаю— дарма. Заглядаю в часослов, стоїть Пренод. Онуфрія В. і Петра Атонського. Ага, думаю, се певно місцевий, храмовий празник. Треба заглянути до церкви.

Иду. Стоїть церковця самітно у вінку дерев. Спокійно, преспокійно докруги... Лишень вітер в листю тихо шепоче „Отче наш“, відай за души, що спочали по житевих трудах і зложили свої гуцульські кости біля церковці своєї, як діти біля матери. Сьвідчать про те деревляні, краві хрести, що поховали ся в траві і позирали несьміло на сьвіт. І она сама — гуцульська церковця, як осиротіла вдовиця — скулила ся, подала ся і присіла серед трав. Не знати, чи з журбитуги за дідами, прадідами, що її поклали, чи зі старости так пережила ся і присіла? Чи не завидує она долі прадідам, та чи не дожидає і свого віку?...

Відай спочала би вже небога, спочала як і ті прадіди... Де їй там до празника?

Завертаю домів, а по дорозі випитую вже старших. І довідую ся, що хоч в церкві нема відправ, то в селі таке сьвято є, а то „свьитинько від громиків“... саме громове сьвято!

В тій двині годі робити, бо цнакше „громиків“ з лютоости „вбили би“ все до тла, „витовкли би“ на січку все „до наценту“. А так, коли вже сьвяткувати муть, „громиків“ уласкавлять ся, утихмирять ся і присмирніють. Ну і „Фимка“ не ме так страшити „громиками“ ціле лїтенько боже. І „циганчатко“ скорше відверне і віджене їх від села.

Може не вірите? Ага, не вірте.

Раз „ксьяндз“ кричали і добре кричали в церковці на „казаню“, щоби сесе „свьитинько“ не обходити, то тогди вам „циганчатко“ такий став лютий, що аві руш більше „громиків“ від вертати не хотів, лишень казав: „Няй ксьяндз тепериньки дає раду! Він ме вам відгонити і відвертати!“ Ледви упросили. І що скажете? — Усудиньки громи валили верхами, лишень наше село і нашу маржинку лишили. Бачите.

Або раз не таке ще було. Аж страшно роз-

повісти. Людоньки послушали „ксьяндза“ і пішли вже ширварок відробляти, по дорозі камінь розкидати. І от вам чи з води, чи з ліса виїшла якась страшна баба. Як взріла сесе, як не завертить, не закрутить нею нечиста сила, як не завіє вітер, як не ме кидати нею, аж люди збігли ся ратувати тай питають: „што тобі!“. А она до них: „А ви, Юди-Скаріоти! То ви не боїте ся Бога Небесного? Нинька таке сьвитинько боже, що ноги грїх вимочити а ви каміне розкидаєте? А кидало би вами!“ І як кинула ся об землю, аж зараз грим з ясного неба вдарив в дорогу. Стала буря, лискавки, громи. Били і били, аж шиби падали, а Якимиху таки на смерть забили... на дорозі, як каміне розкидала. І так „ксьяндзи“ своє, а Бог своє робить. Га, ві всім Божа сила!

Телеграми

в дня 26. липця.

Відень. Fremdenblatt пише: З Будапешту наспіла вість про відкликане сегорічних гісарських маневрів. Се не правда. Маневрів не відкликано, а лише як покаже ся конечність (носатина у коний — Ред.), то маневри будуть перенесені на иншу область і наступлять деякі зміни що до складу війска.

Новий Йорк. З Бліфельд в Нікарагуї доносять, що приклонняки Естради побили військо Мадріза дня 22. с. м., застеливши поле сотками трупів. Побідники посувають ся до Манагуї.

Рим. Б. папський нунцій у Відні гр. Граніто дель Моате був вчера у Сьв. Отця на послуханю, яке тривало три чверти години.

Берлін. З Атен доносять, що правительство має усунути 23 професорів з атенського університету.

Colosseum в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові. від 16. до 31. липця 1910.

Найгарнійша сензация.

Щоденно о 8. год. вечер представлєнє. В неділі і сьвята 2 представлєнє о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Що пятниці High-Life представлєнє. Білєти вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

ДО АМЕРИКИ КАНАДИ

Лінія Кунарда

у ЛЬВОВІ ул. Городецька 99. Цїня переправи кораблем 180 корон. Уважайте на ч. 99. ВІДІЗД З ПОРТІВ В ТРИЄСТІ: Пенонія, 9 серпня 1910. Ультонія, 23. серпня 1910. Карпатія, 13. вересня 1910. З ЛІВЕРПОЛЮ: Люзітанія, найбільший і найвелдчавійший парохід на сьвіті, дня: 27/8, 17/9, 8/10, 5/11, 17/12 1910. Мавританія: 20/8, 10/9, 1/10, 29/10, 19/11, 8/12 1910 р. 122 (21—?)

Заліщицкі Морелі щоденно вижсьо зривані висилає в 5-кілограмових кошиках franco за післяплатою І ої якості по К 4-50, II ої якості по К 4-25 БЕНЗІН ВЕНКЕРТ властитель саду в Заліщиках 14.

Морелі-Маркллі найліпшої якості, гарні, великі, вибрані, щоденно сьвіжо зривані висилає в кошиках по 5 клгр. franco за післяплатою К 4-50 перший дїм висилковий Л. ПРІНЦ в ЗАЛІЩИКАХ.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“

у Львові, ул. Руска ч. 20. Телефон ч. 788. засноване при Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“ в р. 1895 на підставі закона о стоваришенях з р. 1873. Одвічальність членів обмежена до подвійної висоти уділу. Цілею Товариства є уділюванє кредиту своїм членам рільникам обезпеченим в „Дністрі“ від більше літ. Проценти від вкладок 4%, без потрученя податку рентового. Вкладки приймає і виплачує Каса Дирекції Товариства в годинах урядових, від 8. до 2. год. в полудне. Конто в Щадницї поштової ч. 35.527. Конто жирове в банку австро-угор. Вкладки щадничі К 3,721,268.— Уділи членські К 284,195.— Позички уділені К 3,471,478.— Канцелярі Товариства отворені, перед полуднем.

Розклад залізничних поїздів важний від 1. мая 1910.

Table with columns: До Львова приходять з, рано, перед пол., по пол., вечер, в ноцї. Rows include destinations like Кракова, Варшава, Київ, etc.

ЗАМІТКА: Поспінні поїзди печатані товстим другом. — *) Лише в неділі. А = лише в середі і суботи. — Б = від 1 1/2 до 30/9 щоденно; В = в день перед кождою неділею і сьвятами обох обрядів. — Г = в день по кождій неділі і сьвятї обох обрядів. — Д = від 19/6. до 11/9. в неділі і рим-кат. сьвята. — З = від 16. до 3/9. щоденно. — К = від 15. до 30/9. щоденно. — Л = від 16 до 31 щоденно — П = від 15. до 11/9. в неділі і рим. кат. сьвята. — Р = від 15/5. до 11/9. в неділі і рим кат. сьвята.